

Historia rodziny Tang

- gałąź Czerwonej Dżonki

Rozdział 17 Weng Chun Kuen (永春拳)

Boks Weng Chun szybko rozwijał się w Foshan. Kilka lat później mistrz Leung Jan i Fung Siu Ching zmarli z powodu choroby. Następcą Leung'a został Chan Wah Shun. Kontynuował on nauczanie tej sztuki walki w swojej szkole i zyskał wielu uczniów. W linii Ou Kang'a, najbardziej wyróżniającą się postacią był San Yujie, który prowadził nauczanie w rejonie Shang Sha i Da Wan. Większość jego uczniów pochodziła z Dongguan. Natomiast, spośród następców Fung Siu Chinga, Tung Jik i jego brat Tung Jan poświęcili czas rodzinnemu biznesowi po śmierci ojca. Nie przyjmowali jednak uczniów, pomimo dobrych umiejętności w sztukach walki. Jedynie Tang Suen po Fung Siu Ching'u nauczał Weng Chun Kuen w Foshan. Nie prowadził jednak oficjalnej szkoły sztuk walki.

W tym czasie w Foshan kwitł handel. Towary przesyłane łodziami do Guangzhou wzdłuż rzeki Xi Jiang (西江) trafiały do tego miasta jako punktu centralnego i dlatego rozkwitały tam takie firmy, jak Ping Ma Hang (平碼行) [rodzaj agencji handlowej] oraz banki (銀號). W okolicy działało też wiele dużych firm komercyjnych, takich jak Doushi Xiang (豆豉巷) i Fu Wen Li (富文里). Firmy te miały przestronne lokale i zatrudniały wielu pracowników chętnych do nauki sztuk walki w celach samoobrony, którzy jeśli nawet nie musieli pracować w nocy, zostawali na terenie firmy. Stałą praktyką było więc zbieranie funduszy na opłacenie lekcji Tang Suen'a, który przyjeżdżał na miejsce i uczył o stałych porach. Czasami również pracodawcy brali udział we wspólnych treningach z załogą. Nawet jeśli nie byli zainteresowani nauką, pozwalali swoim pracownikom na zajęcia sztuk walki w siedzibie firmy, co było gestem dobrej woli a jednocześnie pozwalało zatrzymać ich na noc. Tang Suen zarabiał na życie udzielając dwóch do trzech lekcji sztuk walki każdej nocy.

W tym czasie do Foshan przybył wędrowny mnich. Pochodził z Hunanu (湖南) i od lat intensywnie ćwiczył sztuki walki na górze Zhurong (祝融山), bardzo wysokiej w Południowych Chinach. Był dobry w walce na długie tyczki. Ponieważ Liu Dian Gun Fa (六點棍法) z Guangdong było znane w całych Chinach, przybył do Foshan z nadzieją na dogłębne zbadanie tej umiejętności. W tym celu zatrzymał się na jakiś czas w klasztorze Jing Tang (經堂寺), który był też słynną, starożytną świątynią w Foshan, o której mówiono, że istniała jeszcze przed nadaniem miastu tej nazwy. Odnosiło się to do lokalnego folkloru, który głosił, że kiedy świątynia została zbudowana, miasto nie nosiło jeszcze nazwy Foshan.

Pewnego dnia na grzbiecie tej góry ludzie wykopali trzy starożytne posągi Buddy, które zostały umieszczone i odtąd czczone wewnątrz świątyni, stąd też wywodzi się nazwa miasta [Foshan dosłownie oznacza górę Buddy]. Z takim historycznym tłem klasztor został ostatecznie przebudowany w majestatyczny i wysoki zespół budynków, który nazywano również Starożytną Świątynią Tapo (塔坡古寺). Przez lata pielgrzymowało tam wielu sławnych mnichów.

Podczas Rewolucji Tajpingów (洪楊之役) [1851-1864, największego powstania chłopskiego w historii Chin], słynny mnich Shaolin o imieniu Heshang Neng (和尚能) [mnich Neng] był zarządcą klasztoru. Nawiązał kontakt z Qian Jiangiem (錢江), wybitnym żołnierzem Niebiańskiego Królestwa Tajping'ów (太平天國) [założonego przez Hong Xiuquana (洪秀全) podczas Rewolucji Tajpingów], aby wzniecić bunt na terenie Foshan. Planowali oni połączyć swoje siły z Lee Man Mao (李文茂), który był niegdyś aktorem i zaatakować Guangzhou (廣州). Choć im się to nie udało, Neng był podziwiany za swoje umiejętności w sztukach walki i wielu mnichów z klasztoru Jing Tang nauczyło się jego stylu.

Pod koniec dynastii Qing i na początku Republiki Chińskiej mnich Jianke (鑑可和尚) przewodził klasztorowi Jing Tang. Uczył się sztuk walki od Neng'a, który był świetnym wojownikiem. Był niezwykle biegły w Xingzhe Bang (行者棒) [rodzaju walki na długie tyczki]. To właśnie przyciągnęło wędrownego mnicha do klasztoru Jing Tang, którego imię zakonne brzmiało Liaoyuan (了緣). Jianke i Liaoyuan dyskutowali o sztukach walki i wiedzieli, że obaj praktykują styl Shaolin. Bardzo dobrze się dogadywali. Liaoyuan powiedział Jianke, że specjalizuje się w San Gou Gun (三鈎棍) [rodzaju walki długą tyczką], która również była metodą walki z Shaolin. Odkąd opuścił Górę Zhurong, podróżował do prowincji Hubei (湖北), Guizhou (貴州) i Guangxi (廣西). Stoczył tam pojedynki ze znanymi ekspertami walki na długie tyczki i żadnego nie przegrał. Kiedy udał się do prowincji Guangdong (廣東), dowiedział się tam, że Liu Dian Ban Gun, było również umiejętnością pochodzącą z Shaolin i to bardzo popularną. Naprawdę nie mógł się doczekać rywalizacji z takim ekspertem.

Jianke mieszkał w Foshan od dawna i był w pełni świadomy aktualnej sytuacji w zakresie sztuk walki w swoim rejonie. Powiedział więc Liaoyuan'owi, że Liu Dian Ban Gun to styl Weng Chun Kuen. Fung Siu Ching nauczył się go od San Gam'a i potem rozwinął w Foshan.

Kiedy Fung zmarł, spośród wyszkolonych uczniów Tang Suen okazał się tym, który najlepiej opanował jego sztukę. I chociaż nie prowadził formalnej szkoły, posiadał wielu uczniów oraz odwiedzał ich aby dawać prywatne lekcje. Był najslawniejszy ze wszystkich swoich kolegów praktyków.